

— Какво ! — извикалъ очудениятъ рибарь.
— Вие отказвате да ми заплатите ?

— Никакъ не ! — отговорилъ скжперникътъ.
— Вие искате заплата за *миризмата* на вашата риба, а азъ ви заплатихъ съсъ *звѣнѣтъ* на моитѣ пари. Така е то, милий съсъде !

Това бѣха послѣднитѣ думи, които съсъдитѣ си размѣниха въ своя животъ. Готвачътъ разбра, че е надхитренъ, но се утѣшаваше самъ съ мисълта, че сега скжперникътъ ще бжде лишенъ отъ своята обична приправка.

Но излѣзе, разбира се, че и тукъ той се е лъгалъ. Още на другия день изъ дюгяна на съсъда му се носеше силна миризма отъ печена риба. На другия день, на третия все сжщото.

— Каква е тази работа ! — помислилъ си готвачътъ. Съсъдътъ ми, види се, се отпусналъ и сега купува риба отъ друга гостилница !

Но вие, моля ви се, не мислете, че скжперникътъ е станалъ такъвъ щедъръ, че да си позволи всѣки день такъвъ разкошенъ обѣдъ. Не, той както и по-напрѣдъ се задоволявалъ само съ варенъ оризъ. Тогава откъдѣ ли ще е тази миризма на риба ? Ето откъдѣ :

Просто той прибралъ отъ улицата захвърлена гола — безъ троха месо рибена глава и въвъ врѣме на обѣдъ слагалъ по една костъ въ огъня. А кой незнае, какъ чудесно миришатъ такива рибени кости, когато почнатъ да горятъ. Отъ тази миризма даже коткитѣ — които сж тѣй лакоми за риба — бѣгатъ съ всички сили.

А тѣй като нашиятъ приятель билъ спестеливъ човѣкъ, рибената глава му служила доста дълго врѣме. Трѣбвало всѣки пжтъ много по малко отъ нея да хвърля въ огъня — и обѣдътъ му бивалъ подсладенъ най-добрѣ.
